

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοϊκόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ

Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' Ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστομῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 43

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 340.)

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν διὰ μέσου τοῦ ἔρους, ὁ Παλουάζος ἀνησυχεῖ ὁλογὲν περισσότερο· ἔντρομος δὲ ἀνέπηδησεν, ὅταν ἔξωρα εἶδεν ἐμπρὸς του, εἰς ἀπόστασιν πενήτηκοντα βημάτων, καμμιὰ τριανταρὰ ἀνθρώπους, ρακενδύτους, βλοσυροὺς, ἀπαίσιους, οἱ ὅποιοι εἶχον σταματήσῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ παρετήρουν περιέργως τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους.

Ἐξώρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνεγνώρισαν τὸν ἱερέα. Καὶ ὁμέσως, ὡς νὰ ἐκινήθησαν δι' ἐλατηρίου, ἐφώρμησαν...

Ὁ Παλουάζος ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του ὥρα. Διὰ τοῦτο, μετ' ἐκλήξεως τόσον βαθείας ὅσον καὶ εὐχαρίστου, παρετήρησεν ἕτι οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ἐσπεύδον νὰ πλησιάσουν μόνον τὸν πατέρα Ἀλόνσον, τὸν ὅποιον περιεκύκλωσαν μ' ἐκδηλώσεις μεγάλου σεβασμοῦ, κατασπαζόμενοι τὰς χεῖράς του καὶ ἐκβέλλοντες κραυγὰς χαρμοσύνους.

Ἀρ' οὐ παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς διαχύσεως οἱ φίλοι τοῦ ἱερέως ἤρπασαν νὰ κυττάζουν λοξῶς τοὺς δύο Γάλλους.

Ὁ δὸν Ἀλόνσος δὲν ἐταράχθη ποσῶς, ἐξήγησε δὲ ὅπως ἡμπόρεσε καλλίτερα εἰς τὴν ἰππότην, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀπετέλουν τὴν γ κ ο υ ε ρ ί λ λ α ν, τῆς ὁποίας ἤρχετο νὰναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐν Ἰσπανίᾳ, δὲν ἦτο σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἴδῃ κανεὶς ἱερεῖς ἐπὶ κεφαλῇς τοιούτων στιφῶν, πολεμοῦντας κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων. Πολλοὶ τῶν ἱερωμένων τούτων ἀρχηγῶν ἐδοκίμαζον, ἢ δὲ ἱστορία διεφύλαξε τὰ ὀνόματα τῶν ἱερέων Μερίνου καὶ Μίνα, οἱ ὅποιοι πολλάκις συνήψαν πρὸς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα μάχας φονικωτάτας. Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις εἶχον ὁδηγηθῇ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος.

Οἱ γκουερίλλεροι ἐξέθεσαν εἰς τὸν δὸν Ἀλόνσον τὰ τελευταῖα πολεμικὰ γεγονότα καὶ ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν δύο κατασκόπους, αἱ πληροφοροὶαι τῶν

ὁποίων, ὡς εἶπον, πολλάκις ἀπέβησαν εἰς αὐτοὺς ἐπωφελέσταται.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν τῶν δύο εὐγενῶν, ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν δύο κατασκόπων, ἀνεγνώρισαν τοὺς ἀξιότιμους κυρίους Ρενῶ καὶ Μπρόουν, περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὁποίων ἐσχάτως τοὺς εἶχε πληροφορήσῃ ὁ πράκτωρ Βελαμῆς!

Ὁ Ἐπίτροπος ἐπαυσεῖν ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα, ὅσων ὥρην οἱ δύο κακοῦργοι συνωμίζουν μετ' ὃν ἱερέα.

Ὅταν ἡ συνομιλία ἐτελείωσεν, ὁ δὸν Ἀλόνσος ἐπλησίασε τοὺς Γάλλους καὶ τοῖς ἀνῆγγειλεν ὅτι ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόουν εἶχον συνάψῃ δεινὸν ἀγῶνα πρὸς τὸν Ρογήρον καὶ τοὺς φίλους του, καὶ ὅτι οἱ

φῆσιν χωρὶς ἐκδίκησιν τὸν θάνατον τῶν συντρόφων τῶν.

Εἰς μάτην ὁ ἰππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος τῷ ἐξήγγησαν, ὅτι ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόουν ἦσαν κακοῦργοι ἄτιμοι, ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ προδοσίαν, καὶ ὅτι δὲν ἀνῆλθον εἰλικρινῶς εἰς κανένα, ἀλλὰ πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον, ἀγόμενοι πάντοτε ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος· ὁ πατέρα Ἀλόνσος τοῖς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν τοὺς εἶχεν ὑποσχεθῇ ἄλλο, εἰμὴ νὰ τοὺς προστατεύσῃ κατὰ πάσης προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν ἰσπανῶν, καὶ ὅτι οὔτε ἡμποροῦσεν οὔτε ἤθελε νὰ καμῇ τι περισσότερο, ἀρ' ὅτι ἐσυμφωνήθη μεταξὺ τῶν εἰς τὸ Κάδιξ. Ἦτο ἀμετάπειστος!

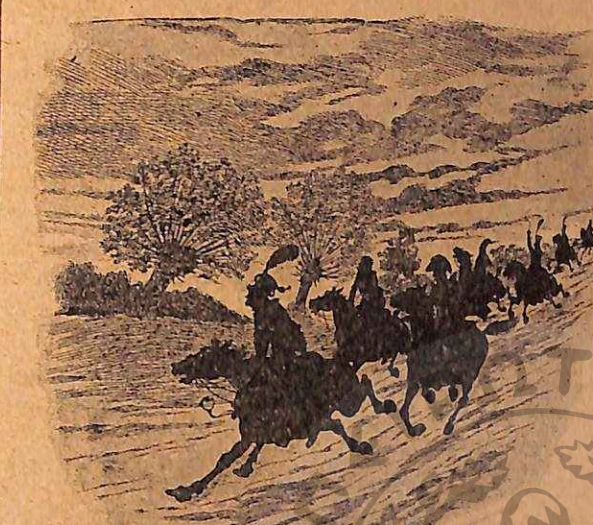
Ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόουν δὲν ἔχασαν οὔτε συλλαβὴν ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης· ὁμέσως προσεπάθησαν νὰ πείσουν τὸν ἱερέα νὰ τοῖς παραδώσῃ τοὺς δύο εὐπατρίδας, διὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὡς ὁμήρους. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐπίσης ὁ δὸν Ἀλόνσος ἐφάνη ἀμετάπειστος. Οἱ πανούργοι ἠθέλησαν νὰ ἐπιμείνουν· ὁ ἱερεὺς τοῖς ἐστρεψε τὰ νῶτα.

Τότε ὁ Ρενῶ ἐκάμειν ὅτι θυμῶναι, ἀλλ' ὁ δὸν Ἀλόνσος τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ περιλίσμιον, τὸν ἐσέισε καὶ τοῦ εἶπεν:

—Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ ἀρχηγός, καὶ προσέχετε καλά, διότι θὰ μου πληρώσετε μετὰ τὴν ζωὴν σας τὴν ζωὴν τῶν δύο φίλων μου!

Καὶ ἀφίσας ἀνάδους τοὺς πανούργους, ἐπέστρεψε πλησίον τῶν Γάλλων καὶ τοὺς συνεβούλευσε νὰναχωρήσουν ὁμέσως.

Τοῖς ἔδωκε πιστοποιητικόν, διὰ νὰ

• Οἱ ἑπτὰ γάλλοι ἤρχισαν μανιώδη ἱπποδρομίαν. (Σελ. 346, στήλ. γ.)

δύο κακοῦργοι, πληρεῖς λύσεως διότι ἐκινδύνευσαν νὰ χαθοῦν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν τοῦ θριάμβου, —εἶχον ὀρκισθῇ νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς ἀσπόνδους ἐχθρούς των. Ὁ Σαλὶν Ροκαντὲν ἠθέλησε νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιῦ του· ἀλλ' ὁ δὸν Ἀλόνσος τὸν συνεβούλευσε νὰ ἡσυχάσῃ, προσθέσας ὅτι αὐτοὺς μὲν θὰ τοὺς ἐπρостаτεύεν ὅσον ἡδύνατο, ἀλλ' ὅτι οἱ γκουερίλλεροι δὲν θὰ ἐπέιθοντο ποτὲ νὰ

τοίς χρησιμεύσει ως διαβατήριον ἀπέναντι τῶν ἰσπανικῶν στρατευμάτων, τὰ ὅποια ἤθελον τυχόν συναντήσῃ, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἀπέσπασε δύο ἐκ τῶν γκουερίλλερων, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τοὺς συνοδεύσουν μέχρι τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ νὰ τοὺς προσάψουν ἐν περιπτώσει προσβολῆς.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος ἀνταπεκρίθησαν ὅσον ἡμποροῦσαν εἰς τὰς κάπως τραχείας φιλοφρονήσεις τοῦ δὸν Ἀλόνσου, ἐκύτταξαν τοὺς ὁδηγούς των μὲ ὕψος μαρτυροῦν φόβον καὶ δυσπιστίαν μᾶλλον, καὶ ἐπιτέλους ἀπεφάσισαν νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὸ πεπρωμένον.

Καὶ ἀπῆλθον.

—Νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε καθ' ὅδον ὁ Ἐπίτροπος, θὰ ἐπιδοκίμωσας νὰ ἡμεθα ἀκόμη εἰς τὸ Κάδιξ.

—Τί εἶνε αὐτά; ἡ ἀπάντησεν ὁ ἱππότης. Δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸν ποῦ πηγάζομεν νὰ συναντήσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας;

Καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, προσποιούμενος ἀταραξίαν καὶ γενναϊότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΚΗΙΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥΣ ΑΠΟΚΤΑΘΗΓΟΝ ΑΦΟΞΙΩΜΕΝΟΝ

Ἀφίσταμεν τὸν Ρογήρον καὶ τοὺς συντρόφους του εἰς τὸν δρόμον, διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθουν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ γαλλικοῦ ἀποσπάσματος.

Ἐβάδιζον ταχύτατα, φοβούμενοι μήπως οἱ ἐπιζησαντες γκουερίλλεροι ἤθελον ζητήσῃ ἐνίσχυσιν διὰ νὰ τοὺς καταδιώκω.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐπείσδιδον συνέβη, καὶ οἱ δύο χωροφύλακες, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὀπισθοφυλακὴν, τίποτε ὑποπτον δὲν παρετήρησαν.

Ὁ Παπαφίγκος, προπορευόμενος ὡς ἀνιχνευτὴς καὶ ἐξετάζων προσεκτικώτατα τὸν δρόμον, ἐδιπλασίασεν τὴν προσοχὴν του μόλις ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἡ ὁποία ἡμποροῦσε νὰ κρύπτῃ πολλοὺς κινδύνους.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών, ἀπεφασίσθη νὰ σταματήσουν ἅμα ἤθελον εὐρὴ μέρος κατάλληλον, διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα καὶ νὰ φάγουν τίποτε καλλίτερον καὶ δυναμωτικώτερον ἀπὸ τὰ ὀλίγα ρώδια καὶ τὰ πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα εἶχον δρέψῃ καθ' ὁδόν.

Τώρα ὁ Παπαφίγκος ἀντικατέστησε τὸν Πεζοναύτην εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν.

Ἐξάφνα τὸν εἶδαν νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ βῆμα ταχὺ ἀλλὰ καὶ μὲ παντοειδῆς προσφύλαξιν.

—Περίφημα! εἶπε πλησιάζας τὸ μικρὸν ἄγλημα· ἐκεῖ-πέρα, σὲ μιὰ ποζάδα, εἶνε καμμιὰ δεκαριά ἰσπανοὶ δραγόνες, καὶ ἔχουν τὰ λόγα τοὺς δεμένους ἀπέξω 'στὸ δρόμο!

—Βέβαια θὰ ἔχουν βάλῃ κανένα νὰ τα φυλάγῃ! διέκοψεν ὁ μαρκήσιος.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν περὶράζει, ἐγὼ προτείνω νὰ πάρουμε τὰ ἄλογα· ἔχω μιὰ ἰδέα: μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μας χρησιμεύσουν πολὺ. . . τί λέτε;

—Ἐ, καλὰ εἶσαι! εἶπε φαιδρῶς ὁ Παπαφίγκος.

—Μὰ πῶς νὰ τα πάρουμε χωρὶς νὰ μας καταλάβουν; ἠρώτησεν ἕνας χωροφύλαξ.

—Νὰ πῶς, ἀπεκρίθη ὁ Παπαφίγκος· αὐτὸ τὸ εἶδα 'στὴν Αἴγυπτο, ὅταν ἤμουν μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἐκεῖ-πέρα, ποῦ λέτε, οἱ Ἀραπάδες μᾶς ἐκλεφταν τὰ λόγα μας μ' ἕναν τρόπο πολὺ-πολὺ εὐκολο.

—Ἀρμένισε! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος.

—Ἐυρετε τί ἔκριναν; ἐξηκολούθησεν ὁ Παπαφίγκος. Ἐμεταμορφώνοντο σὲ θάμνους! . . εἶνε μιὰ στολή, ξευρετε, ποῦ δὲν γεννᾷ καμμιὰ υποψία. Ἔτσι μᾶς ἐπλησίαζαν, χωρὶς νὰ τοὺς πέρνουμε εἰ-δησι. Μόλις ἐφθάναν κοντὰ 'στους σκοπούς, ἔφευγαν ἐπάνω τους. . . καὶ ἐτελείωνε!

—Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ἀς κάμουμε καὶ ἐμεῖς σὰν τοὺς Ἀραπάδες.

Οἱ ἐπτά ἄνδρες ἤρχισαν ἀμέσως νὰ προετοιμάζον τὰ τῆς μετεμφύσεως καὶ νὰ κόπτον τὰ ἀναγκαιοῦντα φυτά. Τὸ μέρος ἄλλως τε ἦτο καταλλήλοτατον πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου σχεδίου. Οἱ ἱπποὶ μὲ τὸν φύλακά των εὐρίσκοντο ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλου, ἀποτελουμένου ἀπὸ πυκνοτάτους θάμνους, ἡ δὲ οἰκία, ὅπου εἶχον καταλύσῃ οἱ δραγόνες, ἀπέτρεχεν ὀλίγα μόνον μέτρα ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὴν ἐχώριζε τάφρος ἀρκετὰ πλατεῖα ἀλλ' ὀλίγον βυθίζα.

Ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ· ἡ σελήνη ἐκρύπτετο ὀπίσθεν πυκνῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο προμηνύοντα καταιγίδα, καὶ ὁ σκοπὸς δὲν θὰ ἡμποροῦσε βέβαια νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα οὔτε εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

Οἱ ἐπτά ἄνδρες ἐκρύφθησαν ὀπίσθεν ἀπὸ τοὺς κλάδους καὶ τὰ φυλλώματα ποῦ ἔκοψαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἔρπουν σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκοποῦ. Ὁ Παπαφίγκος εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ πῆσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τον φιμώσῃ.

Ὁ ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ κινούμενοι θάμνοι ἐπλησίαζαν. . . Μεγάλῃ ἡσυχίᾳ ἐβασιλευεν εἰς τὴν ποζάδα. Εὐτυχῶς διὰ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδυσκολεύοντο ἄλλως νὰ τον διακρίνουν μέσα εἰς τὸ βαθὺ ἐκεῖνο σκότος, ὁ δραγὸνος διεσκέ-δαζε τὴν πληθύν του καπνίζων, μὲθ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἕνα τεράστιον σιγάρον, ἡ φωτεινὴ ἀκρὰ τοῦ ὁποίου ὠδήγει ὡς φάρος τοὺς πλησιάζοντας. . . θάμνους.

Ὁ Παπαφίγκος ἐσηκώθη ἑξάφνα καὶ ἤρπασεν ὑπὸ τὸν λαίμνον τὸν ἀμέμφων καπνιστήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόρρησε νὰ πῇ οὔτε κ' ἰ.

Εἰς μίαν στιγμὴν, ἐδόθη σφικτὰ καὶ ἐφιμώθη. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν, οἱ φίλοι μας εἰσέβηλιν εἰς τὴν ποζάδα καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῶν δραγόνων. Ὅλοι ἐκοιμῶντο βαθύτατα, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐξυπνήσουν, δεμένοι καὶ αὐτοὶ καὶ φημιώμενοι εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ μετριοφροσύνη τῶν Γάλλων δὲν ἠνείχετο τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ... θυμωσμοῦ, τὰ ὅποια θὰ ἐπροκάλει ὁ ἠρωϊκὸς τῶν ἄλλων, καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόντιζαν νὰ βουλώωνται τὰ στόματα τὸσον καλὰ. Κατόπιν οἱ ἱπποὶ ἐσελῶθησαν καὶ τὸ ἀποσπασμα τῶν πεζῶν μετεβλήθη εἰς ἀποσπασμα ἱππέων, πρὸς μεγάλῃν χαρὰν τοῦ Παπαφίγκου ἰδίως, ὁ ὁποῖος, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν πεζοναυτῶν, ἠγάπα ἐμπαθῶς τὴν ἱππασίαν.

Οἱ δραγόνες ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης δεμένοι· τὰ ὅπλα των ἐθραύσθησαν, χάριν μεγαλητέρας προφυλάξεως, καὶ οἱ ἐπτά γάλλοι ἤρχισαν μανιωδῶς ἱπποδρομίαν ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτὸς, διὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ στράτευμά των.

Δυστυχῶς ἡ νύξ παρήλθε καὶ ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε, χωρὶς καμμιάν ἐνδειξίν, ὅτι ἡ κολοῦθον τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ ταγματάρχης Δουβάλ. Ἡ ἔλξη ἐσταμάτησε, διὰ νὰ ἀσάνουν οἱ ἱπποὶ, καὶ διὰ νὰ συσχεθοῦν οἱ ἱππεῖς περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ θέσις των ἦτο χρησιμωτάτη, διότι ἐκινδύνευον νὰ παραπλανηθοῦν πολὺ καὶ νὰ ἐμπεσουν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἐκ τούτου καὶ ἡ ἀμνηχανία των ἦτο μεγάλη, ὅταν ὁ μαρκήσιος διεκρίνεν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου ἕνα ἰσπανὸν χωρικόν. Ἀμέσως ἐκάλεσε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε τί δρόμον ἔπρεπε νὰ πάρουν.

Ὁ χωρικὸς ἀπεκρίθη μὲ προθυμίαν, ἡ ὁποία ἐνέβαλεν εἰς ὑποψίας τὸν Νοαρμών, τὸσφ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ ἰσπανὸς ἐκεῖνος εἶχε φυσιογνωμίαν, ἐμπνεύσαν πολὺ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην.

Ὅπως δὲ ποτε ἡκολούθησαν τὰς ὁδηγίας του, ἀλλ' ὄχι χωρὶς νὰ λάβουν ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ἀπῆται ἡ περίστασις. Ὁ μαρκήσιος ἐπροπορεύθη ὡς ἀνιχνευτὴς. Ἐπ' ὀλίγον ἐβάδιζε χωρὶς νὰ συναντήσῃ τίποτε ὑποπτον. Ἀλλ' ἑξάφνα, εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ, εὐρήθη ἀπέναντι ἀποσπάσματος ἁγγλων οὐσσάρων, καὶ ἐπερικυλώθη ἀμέσως, μόλις προφθάσας νὰ φωνάξῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν:

—Φύγετε! Μ' ἔπιασαν! . .

Ἡ ἀντίστασις, ἂν καὶ γενναία ἐκ μέρους τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών, δὲν ἔφε-ρεν ἀποτέλεσμα. Καὶ οἱ μὲν σύντροφοὶ του ἐπρόφθασαν νὰ γυρίσουν ὀπίσθιν καὶ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ

(Γερμανικὸ παραμῦθον)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 342.]

Ὁ Γιάννης τοῦ ἐξιστόρησε πῶς τὴν ἔπαθε καὶ ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν. Ὁ κρεατοπώλης τότε, ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε ἕνα ποτηράκι νὰ πιῇ, τοῦ εἶπε: «Πιὲ νάλ-θῆς 'στὰ συγκαλά σου· αὐτὴ ἡ ἀγελάδα, σοὺ τὸ λέω νὰ τὴν ξέρῃς, ποτὲ δὲν θὰ σοὺ δώσῃ οὐτ' ἕνα δράμι γάλα: εἶνε τόσο γέριχη, ποῦ κάνει ἡ γὰρ τὸ μαχαῖρι ἡ γὰρ τὸ ζευγάρι.»

Ὁ Γιάννης, σὰν τὰκούσεν, ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του ἀπελπιμένως, καὶ εἶπε:

—Τὴν ἔπαθα, σὰν ἀγράμματος! Κι' ἂν εἶνε τὸ κρέας τῆς καλὸ γὰρ ἕναν κρεατοπώλη, 'ς ἐμένα εἶνε ἀνωφελεῖτο... νὰ σοὺ εἰπῶ, δὲν μ' ἀρέσει τὸ ἀγελάδιο, μὰ οὔτε καὶ τὸ χωνεύω! Ναί, μάλιστα, νὰ εἶχα, καλὴ ὥρα σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, ἕνα τέτοιο γουρουνάκι, τὸ καταλαβαίνω, τρώγεται ὡς τὸ κόκκαλο, ἔξωχως τὴ νοστιμὰ πούχουν τὰ λουκάνικα!

—Ἀκουσέ με, κύρ Γιάννη· τοῦ εἶπε τότες ὁ κρεατοπώλης· δὲν σ' ἔχω γὰρ χόλιασμα: μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν ἔχω ἡμποροῦσα νὰ σὰς τουφεκίσω;

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα καὶ ἐσιώπησεν.

Ὁ Ἀγγλὸς, ἐξαλλος κατ' ἀρχάς, ἐπαύθη ἐξαίφνης, ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, καὶ καλέσας ἕνα οὐσσάρων, τῷ ἔδωκε διαταγὰς τινὰς, χαμηλοφώνως.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΕ ΨΗΛΑ

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλὰ· καὶ μπορεῖ, μαμμά, νὰ ἰδῇ ὅ,τι ἐγὼ κακὸ κι' ἂν κάνω;

—Ναί· μπορεῖ πολὺ καλὰ. Πάντα σὲ κυττᾷ, παιδί, Μέρα-νύχτα ἀπὸ πάνω.

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλὰ· ὅθι μὰκούσῃ ἂν ἐγὼ πῶ, μαμμά, ψέμμα κανένα;

—Πρὶν το 'πῃς καλὰ-καλὰ, Κι' ὅσο κι' ἂν τὸ 'πῃς σιγὸ, Τῶχει ἀμέσως ἀκουσμένα.

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλὰ· Δὲν θὰ πάμε νὰ τον 'δῶ Τὸν οὐράνιο μου Πατέρα;

—Ὅχι· ἀκόμα εἶνε νωρίς· Μ' ἂν τον ἀγαπᾷς ἐδῶ, ὅθι πετάγῃς κεῖ μιὰ μέρα.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικόν]

N. I. ΣΑΤΣΙΑΚΗΣ

—Ναί, εἶπεν ὁ Γιάννης δοκιμάζοντας, βλέπω ζυάει κάμποσο, μὰ καὶ τὸ γουρουνάκι μου... τί σοὺ λέει!

Τὸ παιδάκι ὅμως, σὰν τὸ ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ, εἶπε 'στὸ Γιάννη κινδυνάτ' τὸ κεφάλι του:

—Ἀκουσέ με, κύρ-Γιάννη μου· μ' αὐτὸ σου τὸ γουρουνάκι θαρρῶ, πῶς δὲν θὰ τα περάσῃς καλὰ· γρήγορα θὰ ναύρῃς τὸ μελεῖά σου: Στὸ γειτονικὸ ἐκεῖνο χωριό, ποῦ ἐπέρασα προηγήτερα, ἔτυχε νὰ κλέψουν ἕνα τέτοιο, ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο γουρουνάκι, ἀπὸ τὸ σταῦλο τοῦ Δημάρχου· φοβοῦμαι, παραπολὺ φοβοῦμαι καὶ υποψιάζομαι μὴν εἶνε αὐτὸ τὸ ἴδιο, τὸ κλεμμένο, καὶ τότες... κακὰ ξεμπερδέματα! Ὁ Δήμαρχος ἔχει ξεπολύσῃ δραγάτες καὶ κλητῆρες νὰ συλλάβουν τὸν κλέφτη καί... δυστυχία σου, κακόμοιρε! οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ· ἡ φυλάκα, ἡ...

—Δυστυχία μου, Θεοῦλη μου! ἐφώναξε τρέμωντας ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης· μωρὲ ἐγὼ ἐπάγωσα ἀπὸ τώρα! Δυστυχία μου, ἔλεος. Ἄλλο τι δὲ γίνεται, παρὲς νὰ κάμωμεν ἀλλαξίαν νὰ τὸ γουρουνάκι μου, καὶ δὲς μου τὴ χήνα σου· ἔλα, χέρι μὲ χέρι.

—Χμ! δὲν μοὺ φαίνεται καὶ σωστό· μὰ πάλι θὰ μ' ἐβασάνιζεν ἡ ἰδέα, νὰ πάθαινας κανένα κακὸ καὶ νὰ μὴν ἐγὼ ἡ αἰτία· σὰν εἶνε γὰρ καλὸ σου, πάρε την.

Εἶπε τὸ παιδί καὶ πέρνωντας τὸ σχοινὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸ μονοπάτι, ἐνθ' ὁ καλοπίχειρος Γιάννης, μὲ τὴν καρδιά 'στὸν τόπο καὶ τὴ χήνα 'στὴν ἀγκάλη του, ἐπῆρε τὸ μεγάλο δρόμο, τρέχωντας τώρα ἐλεύθερα καὶ λέγωντας:

—Καλὰ ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθηκα· καὶ δὲν φθάνει ποῦ τὴν ἐγλύτωσα, παρὰ ὡφελήθηκα ὄχι καὶ λίγο μ' αὐτὴ τὴν ἀλλαξίαν: πρῶτον μὲν θὰ σοὺ φάμε ψητὸ ἀριστούργημα· δεύτερον μὲν μὲ τὸ ἄλειμα τῆς θά σου μαζεύσω λίπος νὰ προσφάγῃς τρεῖς μῆνες τὸ ὀλιγώτερο τρίτον μὲν μὲ αὐτὰ τὰ ὀδόντεκα φτερά θὰ σοὺ κουρδίσω ἕνα μαξιλάρι, ποῦ θὰ κοιμοῦμαι 'στὰ μαλακά, σὰν νὰ με νανουρίζουνε.

Τί χαρὰ ποῦ θὰ κάνῃς, μανούλα μου! Καθὼς ἐζύγωσε 'στὸ γειτονικὸ χωριὸ τῆς πατρίδος του, εἶδεν ἕναν τροχιστή, ποῦ, γυρίζοντας τὸ τροχὸ τῆς ἀκονόπετράς του, ἐτραγουδοῦσε καὶ ἔλεγε:

Ἐγώμαι ὁ πρῶτος τροχιστὴς εἰς ὅλο τὸ βασίλειον... [Ἐπὶ τὸν ἥλιον]

Γύρνα, τροχέ μου, κι' ἀστραγετὸν ἐπὶ λαμπερὸν τὸν ἥλιον!

(Ἐπεται τὸ τέλος.) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Παιδιά που ξέρουν γράμματα
Πώς είνε εὐτυχισμένα !
Διαβάζουν τόσα πράγματα
Εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένα.

Κι' ὅσες φορές μαθαίνουμε
Μιά προσευχή νά 'ποῦνε,
Μ' Ἀγγέλους συντυχαίνουμε
Μὲ τὸν Θεὸ μιλοῦνε !

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΔΘΕΑΥΤΟ
δεν εἶνε ὁδός,
ἀλλὰ λεω-
φόρος· καὶ
ἐπειδὴ εἶνε
φυτευμένη ὁ-
λῶ μὲ λεύ-
κας, ὁ Ἀνα-
νίας εὐχαρί-
στως θά την
ὠνόμαζε
λεωκοφό-
ρον. Τὸ ἀ-
ληθινὸν ὄνο-
μά της, —
ἂν δὲν ἀπα-
τώμαι, διότι
δὲν τὸ εἶδα
ποῦθεν νὰ
γραμμένον, —
εἶνε « ὁδός »
Ἀλεξάν-
δρας. Ἀλλ'
ἐπειδὴ εἶνε

ὁδὸς νέα, εὐρεῖα, ὠραία, καὶ φαίνεται νὰ
ἔχη μέλλον ἐπίσης ὠραῖον καὶ εὐρύ,
νομίζω ὅτι ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ την ὀνο-
μάσῃ καὶ Ὀδὸν τοῦ Μέλλοντος.

Ἐνώνει τὴν ὁδὸν Κηφισίας μὲ τὴν
ὁδὸν Πατησίων. Θέλει κανεὶς μιστὴν ὥ-
ραν περίπου διὰ νὰ την διέλθῃ πεζῇ ἀπὸ
ἄκρου εἰς ἄκρον. Εἶνε ρυμοτομημένη
εὐθύτατα· ἔχει μίαν καμπυλότητα, ἢ
ὁποῖα τῆς προσθέτει θέλητρον, διότι
τὴν ἀποκαλύπτει δλίγον κατ' ὀλίγον ἐφ'
ὅσον προχωρεῖς· εἶνε ἐπεστρωμένη μὲ
μεγάλαν ἐπιμέλειαν, καὶ τὰ δύο εὐρύ-
χωρα πεζοδρομιά της στολίζονται ἐκα-
στον μὲ διπλὴν δενδροστοιχίαν νεαρῶν
λευκῶν. Οἰκοδομήματα δὲν ἔχει ἀκόμη.
Ἡ βίλλα τοῦ κ. Ὠδὴν εἰς τὴν ἀρχὴν
της, τὸ Ἐρμηθεῖον Ἀδέρωφ εἰς τὸ μέ-
σον της, καὶ πέντε-ἕξ ἀκόμη σπιτάκια,
ἐσκαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀτάκτως. Τίποτε
ἄλλο. Ὁ ὀρίζων της διὰ τοῦτο εἶνε
ἀνοικτός, εὐρύτατος. Δόφοι καὶ λοφί-
σμοι τὴν περιστοιχίζουν δεξιᾷ καὶ ἀρι-

στερᾷ, ἄλλοι πλησιέστεροι, ἄλλοι ἀπώ-
τεροι. Ἀπόψεις μακροσμένων συνοικι-
σμῶν διανοίγονται συχνά. Ἐνας χεῖμαρ-
ρος ρεεῖ — ὅταν ἔχῃ νερόν, — παρὰ τὸ
πλευρὸν της. Τὰ βουνὰ εἰς τὸ βάθος
κυανίζουσι, διαγράφοντα τὰς χαριτωμένας
των καμπύλας, καὶ ἀπὸ μερικὰ σημεῖα
διακρίνεται ἡ ἀργυρᾷ ταινία τῆς θαλάσ-
σης. Ἡ ὁδὸς διευθύνεται ἐξ ἀνατολῶν
πρὸς δυσμὰς. Οἱ περιπατηταὶ τῆς δεί-
λης ἔχουν ἐνώπιόν των τὸ πανόραμα
τῆς δύσεως, μὲ τὸν ἀμύθητον πλούτον
τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς πορφύρας. Ἀλλ'
οἱ περιπατηταὶ εἶνε ὀλίγοι, πολὺ ὀλί-
γοι. Ἡ ὁδὸς εἶνε ἀκόμη ἔρημος, ἐντε-
λὴς ἐξοχική. Ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν
καὶ τῶν κάρρων σπανίως διακόπτει τὴν
μεγαλοπρεπῆ τῆς σιγῆς· καὶ μόνον εἰς
τὴν ἀρχὴν της, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ὀπι-
σθέν του τὸν θόρυβον τῆς ὁδοῦ Κηφισ-
σίας, ἢ μόνον εἰς τὸ τέλος της, ὅταν
ἀποκαλύπτῃ τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ Πα-
τησίων, θὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εὐρίσκεται ἀ-
κόμη εἰς τὴν πόλιν. . .

Ὅ, τι ὠραῖον αἱ διπλαῖ αὐταὶ δενδρο-
στοιχίαι τῶν πεζοδρομίων. Αἱ νεαραὶ
λευκαὶ μὲ τοὺς εὐθυτάτους κορμούς, τοὺς
λείους καὶ λευκίζοντας, καὶ μὲ τὰ ἀρ-
γυρᾷ φυλλώματα, τὰ ψιθυρίζοντα ἐλα-
φρῶς ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὐρας, ἂν
στεροῦνται ἀκόμη μεγαλείου, ἔχουν ὁ-
μως ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ποιήσιν τῆς
ἡλικίας των. Εἶνε ἀκόμη παιδιὰ, ἢ τὸ
πολὺ ἐφηβοί. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ, — καὶ
μάλιστα τὰ παιδιὰ τῶν λευκῶν, — μεγα-
λύνουν ταχύτατα. Καὶ φαντάζεται κανεὶς
πόσον ὠραία θὰ εἶνε ἡ ὁδὸς μετ' ὀλίγα
ἔτη, ὅταν θὰ μεγαλώσουν αἱ λευκαὶ της,
καὶ θὰ ἐκτείνουν εἰς ὕψος καὶ εἰς πᾶχος
τοὺς εὐθεῖς κορμούς, καὶ θὰ συμπλέξουν
εἰς πυκνοὺς θόλους τὰ φυλλώματα, καὶ
θὰ ἀναπτύξουν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑψι-
κορύφων δένδρων, καὶ θὰ μεταβληθοῦν
εἰς γιγαντιαίας αἰολικὰς κινύρας, καὶ
θὰ πληρώσουν ὅλην τὴν περιοχὴν μὲ
τὴν πολυθόρυβον καὶ ἀκατάπαυστον ἀρ-
μονίαν τῶν ἀργυρῶν των φύλλων ! Ἡ
ὄψις τῆς ὁδοῦ τότε θάλλαξῃ, ἀλλ' ὄχι
διὰ τοῦτο μόνον. Καὶ ἄλλοι στολισμοὶ
θὰ προστεθοῦν. Τ' ἀνώμαλα γήπεδα,
δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, θὰ ἰσοπεδωθοῦν καὶ
κτίρια κομψὰ θανατώσων. Σειρὰ κιγ-
λιδωμάτων θὰ προβάλλῃ ἐκατέρωθεν,
καθ' ὅλον τὸ μήκος, διὰ μέσου τῶν
ὁποίων θὰ βλέπῃς κήπους πλήρεις ἀν-
θέων, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν κήπων τὰς
ὠραίας γραμμάς τῶν ἐπαύλων. Ἡ γυ-
μνότης καὶ ἡ ἐρημία θὰ λείψῃ ἀπὸ ἄ-
κρου εἰς ἄκρον καὶ ἡ ὁδὸς τῆς ἐξοχῆς
θὰ γίνῃ ὁδὸς τῆς πόλεως. Τότε ἡ κίνη-
σις θάκμασῃ, θὰ δημιουργηθοῦν κ' ἐδῶ
κέντρα, αἱ σιδηρεῖ γραμμαὶ τοῦ ἵπποσι-
δηροδρόμου θὰ διασχίσουν ἐν τῷ μέσῳ
τὴν λευκὴν αὐτὴν ταινίαν, τὴν ἀπεραν-
τον, ἢ ζωὴ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ ὅλον

τῆς τὸ σφρίγος, καὶ ἡ νέα ὁδός, περι-
καλλεστάτη πλέον καὶ ἀνθηροτάτη, θὰ
γίνῃ εἰς τῶν προσφιλοτέρων καὶ πολυ-
ανθρωποτέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων.

ἴσως θὰ παραμεληθοῦν καὶ θὰ κα-
ταργηθοῦν ἄλλοι ἐξ αἰτίας της. Ἀλλ'
αὕτη εἶνε ἡ τύχη τῶν ὁδῶν καὶ... τῶν
ἀνθρώπων. Ἀλλοὶ ἀκμαζοῦν, ἄλλοι
παρακμαζοῦν, καὶ οἱ νέοι διαδέχονται
πάντοτε τοὺς παλαιούς.

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΤΟΚΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΙΛΑΣ-ΧΑΝΟΥΜ)

— Λαίμαργη, ψεύτρα, κακιά, πετ-
σματάρη, ὀκνηρή, κλέφτρα ! . . Ἐ-
χεις ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ κόσμου,
παλῆο — Τόκα, καὶ οὐτε ἓνα προτέρημα !

Καὶ εἰς τὴν βροχὴν τῶν ὕβριστικῶν
ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνοντο πρὸς
αὐτήν, ἡ μικρὴ σκιάδα ἀνοιξε στόμα καὶ
μάτια, καὶ ἀπέμεινεν ἐκπληκτικῇ, προ-
σπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶχε κάμῃ, πῶς
καὶ πότε εἶχε δεῖξῃ τόσα ἐλαττώματα. . .

Ἐκρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι τοῦ αὐθέν-
του της, τοῦ κυρίου Καπλάνογλου, καὶ
ὡς ἐξ ἐνστίκτου, δὲν ἐβιάζετο πολὺ νὰ
τῷ παραδώσῃ τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο ξύλον
μὲ τὴν ἐπίχρυσον λαβήν, φοβούμενη μή-
πως ἤθελε καταπέσῃ εἰς τὴν ράχην της.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Ἀρμένιος αὐθέν-
της, εἰς τόνον κάπως μαλακώτερον·
ὁμολόγησε ὅτι ἐβούληξες τὸ δάκτυλό σου
μέσα εἰς τὴν κρέμα τῆς κυρίας σου, καὶ
τότε θὰ σε συγχωρήσῃ γιὰ ὅλες τὰς ἄλ-
λες λαίμαργίαις σου, καὶ τὰ φέμμάτα σου,
— γιὰτὶ αἰωνίως ἀρνεῖσαι, — καὶ γιὰ τὸ
πετσμά σου, καὶ γιὰ τὸ θυμό σου, καὶ
γιὰ τὰς ὠραῖάς της δαντέλλας πού τις
ἐξέσχισες μὲ τὰ νύχια σου, καὶ γιὰ τὸ
μαργαριταρένιον της γιορντάνι, πού το
ἔσπασες μέσα εἰς τὸ συρτάρι, καὶ γιὰ ὅλες
τὰς ἄλλες ζημιὰς πού τις ἔκαμες. . .

Ἐλά, εἶπεν ὁ Ἀρμένιος αὐθέντης, εἰς
τὸν παπαγάλο ;
— Ναι, μὲ τὸν Κοκκινόμυτη ! εἶπεν
ἡ Τόκα μελαγχολικῇ, ἐν ᾧ δύο μεγάλα
δάκρυα ἐβόλυσαν τὰ μάτια της· ὅλω
μ' ἐμένα τὰ βάζουν, ἐν ᾧ τὰ κάμνει
ἐκεῖνος. . .

— Ποιός ; ὁ Κοκκινόμυτης ;

— Μάλιστα, Ἐφένδῃ μ'.

— Εἶσαι τρελὴ ! . . ἢ μάλλον ὄχι,
ὑπέλαθεν ὁ Ἀρμένιος, ἡ φωνὴ τοῦ ὁποῖου
ἔτρεμεν ἀπὸ θυμὸν· εἶσαι ψεύτρα καὶ
ὕποκρίτρια, καὶ ἄδικα προσπαθῶ νὰ σε
δικαιολογήσω εἰς τὴν κυρία σου. Σ' ἐβί-
πτισα χριστιανῇ, ἀλλά, μὰ τὸν Χριστό,
δὲν κατώρθωσα νὰ σπρίσω τὴν κολασμέ-
νην ψυχὴν σου, ὅπως καὶ τὸ νερὸ τῆς λί-
μνης Οὐρμιάχ δὲν ἐμπορεῖ νὰ σπρίσῃ τὸ
μαῦρό σου δέρμα !

Ἡ Τόκα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν·
ἐφαίνετο λυπημένη, ἀλλ' ὄχι μετανοοῦσα.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Κα-
πλάνογλος, ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει τί κό-
πους ἔκαμα γιὰ νὰ σε φέρω ἔως ἐδῶ, χω-
ρὶς νὰ πάθῃς τίποτε.

— Ὡ, Ἐφένδῃ μου χρυσέ ! τὸ ξέ-
ρω καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ ! ἀνέκραξεν
ἡ Τόκα, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα καὶ
τείνουσα τὰς χεῖρας συνηνωμένας πρὸς
τὸν κύριόν της, ἐν ᾧ τὸ μπαστοῦνι ἐκυ-
λοῦσεν εἰς τὸ πάτωμα.

Τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐγνωμοσύνης
ἦτο τόσον εἰλικρινές, οἱ δακρύβρεκτοι
ὀρθάλμοι τῆς σκιάδας ἐξέφραζον τόσον
εὐλαβὴ ἀγάπην, ὥστε καὶ πάλιν ὁ Ἀρ-
μένιος εὐρέθη ἐμπρὸς τῆς ἀφωπλισμέ-
της. Εἶχε ζητήσῃ τὸ μπαστοῦνι, διὰ νὰ
κτυπήσῃ τὴν Τόκαν, καὶ τὸ μπαστοῦνι
ἔμεινεν εἰς τὸ χαλί.

— Μ' εὐρήκατε εἰς τὴν ἀκροποταμιά
τοῦ Ἀμου-Δάρια, ἐξηκολούθησε τὸ κο-
ρίσιον. Ἦμουν μικρὴ, ἄρρωστη, ἔρημη·
μ' εὐσπλαγχνιστήκατε καὶ μ' ἐπήρατε
εἰς τὴν ἀγκαλιά σας, μ' ἐξεσπανάτε εἰς
τὴν γούνα σας, καὶ ἔτσι μ' ἐβγάλατε ἀπὸ τὰς
στεπές τοῦ Μογάν. Ἐπειτα, ἀφ' οὗ
μου ἐσώσατε τὸ σῶμα, μοῦ ἐλυτρώσατε
καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ μικρὴ εἰδωλολάτρισ-
σα τῆς Κχίρας, ἐγὼ χριστιανῇ εἰς τὴν
Ἀρμενίαν ! Μπορῶ ποτε νὰ ξεχάσω πῶς
ἐσθε νουνός μου, καὶ πῶς ἡ καλὴ
μου κυρία εἶνε νουνά μου ; . . . Ναί·
ὁ παπαγάλος ἔφαγε τὰ γλυκὰ καὶ ἔχω-
σε τὴ μύτη του μέσα εἰς τὴν κρέμα· αὐ-
τὸς ἔσχισε τὰς δαντέλλας καὶ ἔσπασε τὸ
γιορντάνι. . . Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε
ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ πῶ σήμερα τέτοιο
ῥέμμα, ἀφ' οὗ ἐτοιμάζωμαι νὰ κοινωνή-
σω σῶρι ; Ἀ, ἐλπίζω ὅτι καμμιά ὥρα
θὰ πιάσετε τὸν ἔνοχο, ὅα τον ἰδῆτε μὲ
τὰ μάτια σας ! προσέθεσεν ἡ δυστυχὴς,
ἀνυπομένη εἰς δάκρυα· πολὺ ὑπέφερα
γιὰ ἓνα παπαγάλο !

Ὁ Καπλάνογλος ἔμεινε σκεπτικὸς.
Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μικρὰν Τόκαν, τὴν
ὁποῖαν εἶχε σώσῃ, ὅπως τὸ διηγῆθη ἡ
Τόκα συντόμως, εἰς ἐν ταξίδιον τὸ ὁποῖον
ἔχε κάμῃ ἀνὰ τὰς ἐρήμους πεδιάδας τοῦ
Τουρκεστάν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴν Τόκαν,
ἔφερεν ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ
ἓνα παπαγάλον ὠραιότατον, μὲ πράσινον
πέρισμα καὶ μὲ ράμφος κόκκινον, ὁ
ὁποῖος ἔγινεν ὁ εὐνοούμενος τῆς κυρίας
του. Καὶ πῶς νὰ δικαιώσῃ κανεὶς τὴν
Τόκαν καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀγαπημέ-
νον Κοκκινόμυτην ;

Ὁ Ἀρμένιος ἀνήγειρε τὸ κοράσιον
καὶ μὲ πατρικὸν κίνημα τῷ ἐσπόγγισε
τὰς ὀφθαλμούς.

— Καλὰ, εἶπεν ἂν λέγῃς τὴν ἀλή-
θειαν, Τόκα, ἡ ἀθωότης σου σήμερα-αὐ-
τή θὰ φανερωθῇ, καὶ ἔτσι θὰ κερδίσῃς
τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας σου καὶ
τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου σου· ἐξακολού-
θησε νὰ περιποιῇσαι τὸν παπαγάλον, ἀφ'
αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον σου· ἡ φανέρωσις

τῆς ἀθωότητός σου εἶνε ἔργον τοῦ Θεοῦ.
Ἡ Τόκα ἐσήκωσε τὰ μπαστοῦνι καὶ
ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας
της.

Ὁ Κοκκινόμυτης, καθισμένος εἰς τὸν
ὠμόν της, ἔκαμε χίλια παιγνίδια διὰ
νὰ τὴν διασκεδάσῃ· πότε ἐτραγουδοῦσε
καὶ πότε ἐπανελάμβανε χαϊδευτικά : « Τί
εὐμορφη, τί εὐμόρφῃ πού εἶνε ἡ κυρία
μου ! » Καθὼς ἐμβόηκεν εἰς τὸ δωμά-
τιον ἡ Τόκα, ὁ παπαγάλος ἐφώνησε :

— Νά, ἡ Ἀ-
ραπίτσα καὶ ὁ
Κοκκινόμυτ-
της !

Ἦτο μία
φράσις, τὴν ὁ-
ποῖαν συχνότα-
τα ἤκουεν ἀπὸ
τὴν σύζυγον τοῦ
Καπλάνογλου,
ὅπως τὴν ἄλ-
λην, τὴν κολα-
κευτικὴν, τὴν
ἤκουεν ἀπὸ τὴν
Τόκαν.

— Μή μου
μιλᾷς γι' αὐτὸ
τὸ παληκορί-
τσι ! διέταξεν ἡ
Ἀρμενία, κτυ-
πῶσα ἐλαφρῶς
τὴν πτέρυγα
τοῦ παπαγάλου,
ὁ ὁποῖος ἤρχι-
σεν ἀμέσως νὰ
φωνάζῃ : « Τί
εὐμορφη, τί εὐ-
μορφη, πού εἶνε
ἡ κυρία μου ! »

Ἡ Τόκα,
βλέπουσα ὅτι
περιέπεσεν εἰς
πλήρη δυσμέ-
νειαν, δὲν ἤθε-
ρε τί νὰ κάμῃ,
οὐτὲ ἐτολμοῦσε νὰ πολολογήθῃ ἀνῶψως

μόνον τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν
καὶ ἔκαμε μίαν θερμωτάτην προσευχὴν,
διπλώνουσα ὅλον ἐν μεθοδικῶς τοὺς πέ-
πλους, μὲ τοὺς ὁποῖους ἐκαλύπτετο ἡ
κυρία της ὅταν ἐξήρχετο.

Ἐξάρπα, ὁ παπαγάλος ἀφῆκε τὸν
ὠμόν τῆς νεαρᾶς Ἀρμενίας καὶ ἐπέπε-
σε μὲ μεγάλα ραμφίσματα κατὰ τοῦ λευ-
κοῦ ἐκ μουσελίνης πέπλου, τὸν ὁποῖον
ἐδίπλωνε ἡ Τόκα τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Τὸ κοράσιον δὲν ἐπρόφρασε νὰ προλάβῃ
τὴν ἀπρόδοτον ἐφοδὸν τοῦ πτηνοῦ, καὶ
τὸ λεπτόν ὕψωμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς
χεῖράς της. Ἡ κυρία Καπλάνογλου ἀ-
πέμεινε καὶ αὕτη ἐκπληκτικῇ, ὅταν εἶδε
τὸν πέπλον της νὰ καταξεραισθῇ εἰς μίαν
στιγμὴν, νὰ γίνῃ κομμάτια, ὅπως καὶ
αἱ ὠραῖαι τῆς δαντέλλαι.

Ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἀνδρός της
καὶ ἐφοβήρισε μὲ αὐτὸ τὸν Κοκκινόμυ-
την. Τότε ὁ παπαγάλος ἐπέταξε πρὸς
τὴν τραπεζαρίαν. Ἐν ᾧ ἡ Τόκα ἐμά-
ζευσεν τὰ κομμάτια τοῦ πέπλου, ἡ Ἀρμε-
νία συνελάμβανε τὸ ἀγαπημένον της
πουλὶ νὰ χώνῃ τὴν μύτην του μέσα εἰς
ἐν δοχεῖον γλυκοῦ. Μόλις εἶδε τὴν κυ-
ρίαν του, ἐσπευσε νὰ πομακρυνθῇ, τρέχων
ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ φωνάζων
μὲ τὴν στρυγγώδη φωνὴν του :

— Παπαγά-
λο, θέλεις κα-
φέ ; Ὡ, τί εὐ-
μορφη πού εἶνε
ἡ κυρία μου !

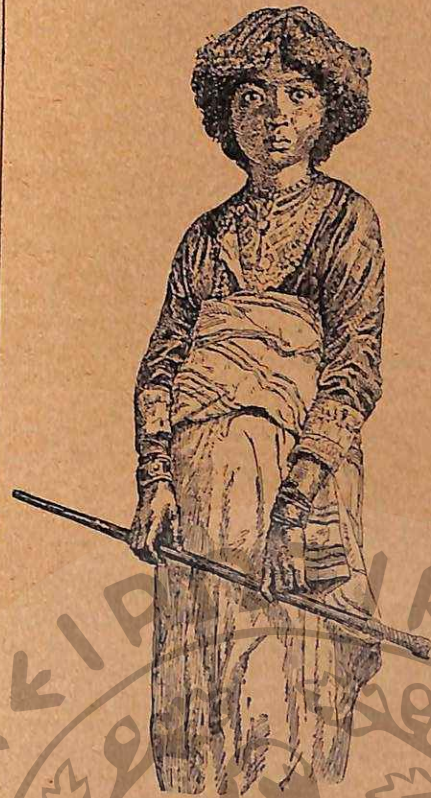
Ἀλλ' ἡ κυ-
ρία Καπλάνο-
γλου παρετήρει
τὸ γλυκόν, τὸ
ὁποῖον εἶχε εἰς
τὴν ἐπιφάνειαν
τοῦ τὰ σημάδια
τῆς ἐπιδρομῆς,
ἀπαράλλακτα
ὅπως τὰ εἶχε
ἰδῇ τὸ πρῶτ' καὶ
εἰς τὴν κρέμαν
της. Δὲν ὑπῆρ-
χε πλέον ἀμφι-
βολία ὅτι εἰς τὴν
λαίμαργίαν καὶ
εἰς τὴν λύσαν
τοῦ παπαγάλου
ὤφειλοντο ὅλοι
ἐκείναι αἱ ζη-
μιαί.

— Ὁ Κοκ-
κινόμυτης εἶνε
ὁ ἔνοχος, ἐσκέ-
φθη, καὶ ἄδικα
ἐκατηγόρουσα
τὴν καίμενην
τὴν Τόκαν. Ἀλ-
λα διατί ἡ πλά-
νη αὕτη νὰ διαρ-
κῇ τόσον καιρὸν ; Ἡ μικρὴ τὰ ὑπέφερε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀρμενία ἦτο θύκαιος
ἀνθρώπος, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐδοποιήσῃ
τὸν σύζυγόν της. Ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο
εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὗρον τὴν Τόκαν
νὰ καθάριζεν τὸ κλουδί τοῦ ἐχθροῦ της.

— Ἐλα νὰ σε φιλήσω, εἶπεν ἡ κυ-
ρία Καπλάνογλου ἀνοίγουσα τὰς ἀγκά-
λας της πρὸς τὴν Τόκαν, ἡ ὁποῖα ἐρρί-
φθη εἰς αὐτὰς ὀρμητικῶς ἡ ἀθωότης σου
ἐξάρπα, καὶ ὁ Κοκκινόμυτης δὲν θὰ προ-
τιμᾷται πλέον ἀπὸ τὴν καλὴν Ἀραπί-
τσαν. . . Σὺ θὰ εἶσαι τώρα ἡ εὐνοου-
μένη μου. Ὅσον γιὰ τὸν παλῆο παπα-
γάλον. . .

— Θὰ κλειδώσουμε τὰ γλυκὰ καὶ
τὰς δαντέλλας, τὰς γάζες καὶ τὰ μαρ-
γαριτάρια, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ Τόκα·
ὁ Κοκκινόμυτης εἶνε ἀθῶος καὶ αὐτός. . .

α Ἐκρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι τοῦ αὐθέντου της.

